ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 7.50*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 78

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗν" ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1908

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΕΡΡΙΚΟΥ DERNBURG

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΕΝ ΤΩι ΔΙΚΑΙΩι

Διάλεξις ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 21 Μαρτίου 1894 τῆς «Ἑταιρίας τῶν Νομικῶν» ἐν Βιέννῃ.

[Κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου κ. *Πέτρου Θηβαίου*.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.)

Ἄλλο ἄξιον πολλῆς προσοχῆς σημεῖον εἶνε ἡ πληθὺς τῶν ποινικῶν νόμων διὰ τῶν ὁποίων αἱ σύγχρονοι πολιτεῖαι ἐπιδιώκουν νὰ χαλιναγωγῶσι τοὺς πολίτας καὶ νὰ διευθύνωσι τὰς πράξεις τούτων. Ἀπὸ συνόδου βουλευτικῆς εἰς σύνοδον αὐξάνονται καὶ πληθύνονται αἱ ἀναρίθμητοι καταστᾶσαι ποινικαὶ διατάξεις. Δὲν ψηφίζεται ὀργανικὸς νόμος χωρὶς ὄπισθέν του νὰ σύρῃ κατὰ σωροὺς τοὺς ποινικοὺς ὁρισμούς. Νόμοι περὶ ἐργασίμων ὡρῶν, νόμοι σοσιαλιστικοί, νόμοι περὶ ἀσφαλειῶν, νόμοι περὶ Κυριακῆς ἀργίας, νόμοι φορολογικοὶ καὶ πανταχοῦ εἰδικαὶ ποιναί, αἵτινες συγχρόνως αὐξάνονται ἄνευ τέλους διὰ τῶν μικροτέρας σημασίας νομοθετημάτων. Ἐκ παραλλήλου ὅμως ὁ λαὸς δηλητηριάζεται διὰ τοῦ μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀναπτυσσομένου παρ' αὐτῷ πάθους πρὸς τὸ καταμηνύειν καὶ διὰ τὴν ἐλαχίστην ἐφορμήν, ὁ χαρακτὴρ τούτου στρεβλοῦται καὶ ἡ φαντασία του διαφθείρεται.

Ἀπαραίτητος ἄρα ἡ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ πρόνοια.

Ἀντὶ τῶν ἀναριθμήτων χρηματικῶν καὶ τῶν ἄλλων κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας ποινῶν, εἰς πλείστας ὅσας περιπτώσεις θὰ ἤρκει ἁπλῆ ὑπόμνησις ἢ ἀπειλὴ εἴτε ἐκ μέρους τῆς ἀστυνομίας εἴτε καὶ δικαστικὴ ἀκόμη, μόνον δὲ ἂν αὕτη παρέμενεν ἀτελεσφόρητος νὰ ἐπετρέπετο ἡ ἐπιβολὴ ποινῆς.

*
* *

Κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γερμανικοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων τοῦ 1879, καθωρίσθη λίαν εὐλόγως ἴδιον ἔνδυμα διὰ τοὺς δικαστάς, τοὺς εἰσαγγελεῖς καὶ τοὺς δικηγόρους, κατὰ μίμησιν τῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ. Διὰ τοῦ ἐνδύματος τούτου τὸ πρόσωπον καὶ ἡ ἀτομικότης τοῦ φέροντος αὐτὸ τίθεται εἰς δευτέραν μοῖραν προέχει δὲ ἡ ἰδιότης αὐτοῦ ὡς ὑπηρέτου τσῦ δικαίου, ἐνῷ συγχρόνως ἐνσαρκοῦται ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ λαοῦ ἡ ἔννοια τῆς δικαιοσύνης.

Τὸ ἔνδυμα ὅμως τῶν δικαστικῶν προσώπων προϋποτίθησι καὶ ἀνάλογον, ἀξιοπρεπῆ στέγην ὑπὸ τὴν ὁποίαν νὰ εἶνε κατεσκηνωμένη ἡ δικαιοσύνη. Ἴσως οὐχὶ ἀνάκτορα, πάντως ὅμως ἀξιοπρεπῆ καὶ εὐπρεπῆ τὴν ὄψιν οἰκοδομήματα εἶνε ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα δι' αὐτήν. Οἰκοδομημάτων δὲ τοιούτων στερεῖται πρὸ παντὸς ἡ Γερμανικὴ πρωτεύουσα. Τὸ ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ ὁδῷ οἰκοδόμημα τῶν Εἰρηνοδικείων της μᾶλλον ὡς ἐργοστάσιον ἢ ὡς δικαστικὸν κατάστημα δύναταί τις νὰ τὸ ἐκλάβῃ. Πῶς διαγκωνίζονται ἐντὸς τῶν στενῶν καὶ στυγνῶν αἰθουσῶν των οἱ δικασταὶ καὶ πῶς συνωθοῦνται ἐν τοῖς ἀκαθάρτοις διαδρόμοις του οἱ ζητοῦντες τὴν δικαιοσύνην καὶ οἱ μάρτυρες.

Κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἀπετόλμησε Πρῶσσος δικαστὴς ν' ἀξιώσῃ παρὰ τῆς Βουλῆς εὐπρεπὲς μέγαρον, τοιοῦτο τοὐλάχιστον οἷον τὸ τῶν ταχυδρομείων. Οἷον τόλμημα! Μονονουχὶ ἀπεδοκιμάσθη ὁ τολμητίας δικαστής. Ἡ ἀξία τῆς δικαιοσύνης, τῷ ἀπήντησαν σκωπτικῶς, δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἐξωτερικήν της παράστασιν. Καὶ ὅμως· μεγίστη διὰ τὴν λαϊκὴν φαντασίαν ἡ ἐξωτερικὴ τῆς δικαιοσύνης παράστασις καὶ ἀνεκτίμητος ὁ ἐκ ταύτης ἀναπτυσσόμενος παρὰ τῷ λαῷ σεβασμός.

*
* *

Ἄξιον οὐκ ὀλίγων σκέψεων εἶνε ἐπίσης καὶ τὸ φαινόμενον τῆς τόσης πεισμοσύνης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ λαὸς εἶνε προσκεκολλημένος εἰς τὸ σύστημα τῶν ὁρκωτῶν δικαστηρίων ἅτινα τὰς μεγίστας παρεμβάλλουσιν ἀνωμαλίας ἐν τῷ ὀργανισμῷ τῶν δικαστηρίων. Ἐπὶ πάσης ἐν γένει διαφορᾶς ἀποφαίνονται νομομαθεῖς δικασταὶ μετὰ ἢ καὶ ἄνευ συμπράξεως τοῦ λαοῦ, ἐνῷ προκειμένου περὶ τῶν σοβαρωτάτων διαφορῶν ἐκείνων, καθ' ἃς πρόκειται περὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς καὶ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, καλοῦνται νὰ ἀποφανθῶσιν οὐχὶ ἄνθρωποι ἔμπειροι περὶ τοὺς νόμους, ἀλλὰ ἀπαίδευτοι νομικῶς, ἐκ τοῦ λαοῦ ἀμέσως λαμβανόμενοι. Ἐπὶ πάσης ἄλλης διαφορᾶς ἡ ἀπόφασις πρέπει νὰ εἶνε ἠτιολογημένη, ἐνῶ οἱ ἔνορκοι δι' οὐδεμιᾶς αἰτιολογίας εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ συνοδεύουν τὴν ἐτυμηγορίαν των. Πᾶσα σχεδόν, παντὸς δικαστοῦ, ἀπόφασις δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἐφέσεως, ἐνῶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐνόρκων οὐδὲν ἐπιτρέπεται ἔνδικον μέσον. Τὸ πρᾶγμα ἀπὸ πολλοῦ ἤρξατο θεωρούμενον ὡς ἓν τῶν μεγίστων σφαλμάτων τοῦ κρατοῦντος δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, παρεσκευάσθη δὲ καὶ νομοσχέδιον, δι' οὗ παρέχεται τὸ ἔνδικον τῆς ἐφέσεως μέσον κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Κακουργιοδικῶν. Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα ἡ λαϊκὴ φαντασία ἀπρὶξ εἶνε προσκεκολλημένη εἰς τὸν θεσμὸν τῶν ὁρκωτῶν δικαστηρίων, διαμαρτύρεται δὲ κατὰ πάσης προσπαθείας πρὸς ἐκτόπισιν αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ πρὸς ἀντικατάστασιν τούτων διὰ τῶν μικτῶν, ἐκ δικαστῶν καὶ λαϊκῶν, δικαστηρίων (Schöffengerichte). Ἴσως δὲ καὶ λίαν δικαίως, διότι εὐνόητος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶνε ὁ ρόλος τοῦ βωβοῦ, ὃν οἱ λαϊκοὶ δικασταὶ θὰ παίζουν ἀπέναντι τῶν μετ' αὐτῶν συμπαρεδρευόντων κατ' ἐπάγγελμα δικαστῶν.

*
* *

Ποίαν ἐν τέλει ἔχει σημασίαν ἡ φαντασία ἐν τῇ νομικῇ ἐπιστήμῃ τῆς σήμερον;

Τὰ πρὸς ἐπιστημονικὴν ἔρευναν προσόντα εἶνε ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ ἐμβρίθεια κατὰ τὴν περισυλλογὴν καὶ συναρμολόγησιν τῶν γεγονότων, τὸ ἀπαραίτητον δὲ πρὸς τοῦτο ὄργανον εἶνε ἡ μέθοδος, ἡ λογικὴ καὶ ἡ κρίσις. Διὰ τούτων ἐπιτυγχάνει ὁ ἐπιστήμων οὐκ ὀλίγα.

Ἡ ἐπιστήμη ὅμως τότε μόνον ἀνέρχεται εἰς ὕψη καὶ εἰς νέα εἰσέρχεται ἐδάφη ἐξελίξεως, ὅταν τὴν φαντασίαν τῶν καλλιεργούντων αὐτὴν κατέχουν ἰδέαι ὑψηλαί.

Ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, ὅστις εἶνε ἀπόρροια τῆς φαντασίας, θὰ ἦτο ἀδύνατον οἱ δόκτορες τῆς Βολωνίας τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος νὰ ἐμφυσήσουν ζωὴν εἰς τὸ περιώνυμον μὲν ἀπὸ πολλοῦ ὅμως νεκρὸν ἱστορικὸν κειμήλιον Ρωμαϊκὸν δίκαιον καὶ οὐδέποτε θὰ ἐπετύγχανον νὰ διαχύσουν τόσον λαμπρὸν φῶς ἐπ' αὐτὸ οἱ διδάσκαλοι τῆς ἱστορικὰς σχολῆς τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος ἐν Γαλλίᾳ.

Ὅ,τε, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἀνεγνωρίσθη, ὅτι τὸ δίκαιον δὲν ἀποτελεῖ ἄθροισμα αὐθαιρέτων νόμων καλουμένων νὰ θεραπεύσουν καὶ συνδυάσουν τὰ συμφέροντα τῆς στιγμῆς, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἀπόρροια τῆς ἱστορίας τοῦ λαοῦ καὶ ἀποκάλυψις τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, τότε προέκυψαν τὰ περίλαμπρα ἔργα ἑνὸς Σαβινὺ καὶ ἑνὸς Πούχτα, τότε νέον αἷμα διεχύθη ἀνὰ τὸν ὀργανισμὸν τοῦ δικαίου, τότε νέαι προσετέθησαν εἰς αὐτὸ πηγαί.

Ἡ σύγχρονος ἐποχὴ ἀπομακρύνεται τοῦ παρελθόντος, ἀποπειρωμένη νὰ προσδώσῃ νέαν μορφὴν εἰς τὸ δίκαιον καὶ τὴν πολιτείαν. Εἰς τὴν διεύθυνσιν ταύτην ἐξωθεῖ ἡ ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανίας, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς παγκοσμίου ἐπικοινωνίας. Οἱ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν προκύπτοντες νέοι νομικοὶ θεσμοὶ ἐξαναγκάζουν καὶ φιλοτιμοῦν τοὺς θεωρητικοὺς νὰ συναρμολογῶσι καὶ διασκευάζουν καὶ συστηματοποιῶσι τούτους. Τοιοῦτο τὸ κύριον γνώρισμα τῆς ἐπιστήμης ἐν γένει.

Ἡ μετὰ νηφαλιότητος ἐπισκόπησις τῶν γεγονότων καὶ ἡ συστηματοποίησις τούτων ὑπολαμβάνεται ὑπό τινων, ὄχι μόνον ὡς οὐσιώδης τῆς ἐπιστήμης ἐργασία, ἀλλὰ καὶ ὡς ἡ μοναδικὴ ταύτης ἀποστολή. Τινὲς μάλιστα συνιστῶσιν ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ *τὴν στατιστικὴν* ἐν τῇ ὅλῃ τοῦ δικαίου ἐπιστήμῃ, ἐξαίροντες τὴν ἀνάγκην τῆς περισυλλογῆς, τῆς ἐκτυπώσεως καὶ τῆς συστηματοποιήσεως τῶν ἀποφάσεων ἁπάντων τῶν δικαστηρίων, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν κατωτέρων. Ἡ ἐν ταῖς φυσικαῖς ἐπιστήμαις λέγουν, ἄρχουσα μέθοδος τῆς ἐπισκοπήσεως, τῆς περισυλλογῆς, τῆς ἀναλύσεως καὶ τῆς συγκρίσεως τῶν γεγονότων ἰδιαίτατα δύναται νὰ εὐδοκιμήσῃ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ δικαίου.

Οἱ ταῦτα ὅμως λέγοντες ἀναμφιβόλως δὲν ἔχουν ὑπ' ὄψιν τὸ παλαιὸν Ἀραβικὸν ἀπόφθεγμα: «Εἰς κόκκος *πνεύματος* εἶνε βαρύτερος ἀπὸ εἴκοσι κοιλὰ *ἀριθμῶν*».

Ἀναμφίβολον ὅτι ὁ αἰὼν τὸν ὁποῖον διατρέχομεν εὑρίσκεται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Διὰ τῆς μεθόδου τῆς παρατηρητικότητος καὶ τῶν πειραμάτων ἀπέσπασεν ἡ ἐπιστήμη αὕτη ἀπὸ τῆς φύσεως τὰ μυστήρια, ἀπεκάλυψε τὰς κεκρυμμένας δυνάμεις ταύτης καὶ τὰς ἐχρησιμοποίησε. Τὸ κατόρθωμα ὅμως δὲν ὀφείλεται ἁπλῶς εἰς τὴν παρατηρητικότητα καὶ μόνην. Τὴν παρατηρητικότητα ταύτην ἐγονιμοποίησε τὸ πρῶτον ἡ δύναμις τῆς φαντασίας δαιμονίων φυσιοδιφῶν. Ἄνευ ταύτης ἠτό ποτε δυνατὸν νὰ ἀνευρεθῇ καὶ τεθῇ ὁ νόμος τῆς βαρύτητος;

Ἔκπληκτον τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐπισκοπεῖ τὴν ἐπιτελουμένην πρόοδον, μετὰ πεποιθήσεως δὲ ἀτενίζει εἰς τὸ μέλλον, ἀναμένον ἐκ τούτου ἅλματα νέα.

Ματαιοπονεῖ ὅμως ἡ ἐπιστήμη τοῦ δικαίου ἐξαρτῶσα ἐλπίδας καὶ ἀναμένουσα παρεμφερῆ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς ὁδοῦ ἣν αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι ἐχάραξαν. Τοῦτο οὐχὶ πρὸ πολλοῦ πειστικώτατα ἀπέδειξεν ὁ πνευματώδης συνάδελφός μου καὶ φίλος μου Ἀδόλφος Ἔξνερ ἐν τῇ περισπουδάστῳ μελέτῃ του «Περὶ τῆς πολιτικῆς μορφώσεως» (Über politische Bildung).

(ἀκολουθεῖ)

Γερμανικαὶ παροιμίαι.

Πρὸ τῆς βίας δὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑποκύψῃ ὁ δικαστής· τὸ δίκαιον ὅμως οὐδέποτε.

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 5 Ἰανουαρίου.

Ἀφιέμεθα δυστυχῶς εἰς τὸ πεπρωμένον ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ἀμβλυωποῦμεν πρὸς τὰ συμβαίνοντα ἐνώπιον ἡμῶν. Ἡ πολιτικὴ ἡμῶν κατάστασις εἶνε ἀξία οἴκτου, αὕτη δ' ἐπιδρᾷ καὶ εἰς τὸ σύνολον, τὸ δὲ κράτος ἀπειλεῖται ὑπὸ τοῦ ἀπελπιστικωτέρου τῶν νοσημάτων, ὑπὸ τῆς παρακμῆς. Ἡ φίλη «Ἀκρόπολις» ἂς προσπαθήσῃ νὰ ἐξεγείρῃ τὸ Ἔθνος ἐκ τοῦ ληθάργου. Ὅσον εἰλικρινέστερον λέγονται πρὸς τὰς Κυβερνήσεις, πρὸς τὰς Βουλὰς καὶ πρὸς τὸν λαὸν αἱ ἀλήθειαι, τόσον πιθανώτερον εἶνε νὰ ζητήσωσιν ἅπαντες ἀφ' ἑαυτῶν τὴν σωτηρίαν τοῦ Κράτους, μετριάζοντες ὅσον ἔνεστι τὰς μερίμνας περὶ ἐπικρατήσεως τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος. Τὸ ἀτομικὸν συμφέρον δυστυχῶς ἀναφαινόμενόμενον πανταχοῦ καὶ ἐπικρατοῦν διὰ τῆς συναλλαγῆς, κατήντησε μοχλὸς ἀποσυνθέσεως τοῦ Κράτους. Εἴθε κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος νὰ παύσωμεν πιστεύοντες εἰς τὸ πεπρωμένον καὶ ἀδιαφοροῦντες πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φρονήσεως καὶ τὰς συμβουλὰς τῶν ἀγαπώντων ἡμᾶς, εἴθε νὰ μὴ ἀποδειχθῶμεν ἀκλόνητοι ἐν τῇ ἀπάτῃ, δι' ἧς κολακευόμεθα, ὅτι ἡ προγονικὴ εὔκλεια καὶ ὁ φιλελληνισμὸς ἐξασφαλίζουσι τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. Ἐὰν δὲν βελτιωθῇ ἡ πολιτικὴ ἡμῶν κατάστασις, ἐὰν δὲν παρασκευασθῶμεν στρατιωτικῶς καὶ ἐξακολουθήσωμεν τὴν αὐτὴν πορείαν τῆς ὑποδουλώσεως τοῦ γενικοῦ τοῦ Κράτους συμφέροντος εἰς τὸ ἀτομικόν, θὰ ἀπολέσωμεν ἐπὶ τέλους πᾶσαν συμπάθειαν καὶ θὰ καταστῇ προβληματικὴ ἴσως καὶ αὐτὴ ἡ παράτασις τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως.

Ἡ ἀπαισιοδοξία ἴσως εἶνε ἐνίοτε βλαβερά, ἀλλὰ πολὺ βλαβερωτέρα εἶνε ἡ μωρὰ αἰσιοδοξία, ἡ ἀποχαυνοῦσα πᾶσαν ἐνέργειαν καὶ ἀποκοιμίζουσα τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος μερίμνας. Τὰ Ἔθνη, ὡς καὶ τὰ ἄτομα, τότε μόνον βελτιοῦσι τὴν ἑαυτῶν τύχην, ὅταν μηδὲν ἀγαθὸν προσδοκῶσιν ἄνευ ἰδίας ἐργασίας, καὶ δὴ ἐργασίας πραγ-

ματικῆς καὶ ἀληθοῦς, ὄχι δὲ ἐπιδεικτικῆς καὶ κατ' ἐπίφασιν.

Δ. ΤΣΙΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Εἰσαγγελεὺς παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ

Ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῇ 1 Ἰανουαρίου 1908

«Τοσαύτη ἦτο ἡ πεποίθησις αὐτῶν ὅτι ἡ ἔφοδος αὕτη θέλει ἀποκρουσθῆ ὅπως αἱ προηγηθεῖσαι ἄλλαι. Καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ ἐφρόνουν, ὡς ἐπιμαρτυρεῖται ὑπὸ ἑτέρου γεγονότος παρὰ τοῦ αὐτοῦ Δούκα ἀναφερομένου. Ἔτυχε, λέγει, ἐν τῇ φοβερᾷ ταύτῃ ἡμέρᾳ τῆς συντελείας τῆς πόλεως νὰ ἑορτάζεται καὶ πανηγυρίζεται ἡ μνήμη τῆς ὁσιομάρτυρος Θεοδοσίας. Ὅθεν ἀφ' ἑσπέρας μὲν πολλοὶ καὶ πολλαὶ εἶχον διανυκτερεύσει ἐν τῇ σορῷ τῆς Ὁσίας, τὸ δὲ πρωὶ ἡμέρας γενομένης ἔτι πλείονες ἀνήρχοντο εἰς προσκύνησιν μετὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν, αἵτινες περικεκαλλωπισμέναι καὶ περικεκοσμημέναι οὖσαι ἔφερον κηροὺς καὶ θυμιάματα, ὅτε αἴφνης συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν πολεμίων. Ἀλλ' ἐὰν πολλοὶ τοσοῦτον εἶχον θάρρος εἰς τὴν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος, οἱ πλεῖστοι, ἅμα ἀκούσαντες τοὺς κώδωνας τοὺς ἀναγγείλαντας τὸν κίνδυνον, ἔδραμον εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἐπικαλούμενοι τὰς πρεσβείας τῆς Θεοτόκου. Ὅτε δὲ περιεχύθη ἡ ἀγγελία ὅτι ἑάλω ἡ πόλις, πάντες ὡς ἐκ συνθήματος ἑνὸς συνέρρευσαν εἰς τὸν μέγαν Ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας· διότι, λέγει ὁ αὐτὸς ἱστορικός, ἦσαν πρὸ πολλῶν χρόνων ἀκούοντες παρά τινων ψευδομάντεων, ὅτι οἱ Τοῦρκοι μέλλουσι μὲν νὰ κυριεύσωσι τὴν πόλιν καὶ νὰ κατακόψωσι τοὺς κατοίκους αὐτῆς ἄχρι τοῦ κίονος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα καταβὰς Ἄγγελος, φέρει ῥομφαίαν, παραδώσει αὐτήν τε καὶ τὴν βασιλείαν ἀνωνύμῳ ἀνδρὶ παρὰ τῷ κίονι ἱσταμένῳ, ἀπερρίτῳ δὲ καὶ πενιχρῷ καὶ ἐρεῖ αὐτῷ «λάβε τὴν ῥομφαίαν ταύτην καὶ ἐκδίκησον τὸν λαὸν Κυρίου».

ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ
Ἱστορία τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους.
Τόμ. Ε'. σελ. 427.

Ἑάλω λοιπὸν ἡ Ἑλληνικὴ πολιτεία. Τὸ γεγονὸς δὲν ἀνήγγειλε σήμερον τὸ πρῶτον ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος διὰ τοῦ ἄνω ἐμπνευσμένου θρήνου του, χαιρετίζων ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις» τὸ νέον ἔτος 1908. Τὸ τηλεσκόπιον τῆς ἑτέρας κορυφῆς τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, τὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Κ. Σημαντήρα, τελειότερον κατὰ τὰ φαινόμενα, πρὸ τριακοσίων ἑξήκοντα καὶ πέντε ἡμερῶν, ἤτοι κατὰ τὴν ἀντίστοιχον ἡμέραν τοῦ ἔτους 1907, παρετήρησε τὸ μέλαν σημεῖον ἐν τῷ ὁρίζοντι τῆς συγχρόνου ἱστορίας, καὶ ἐπὶ τῇ θέᾳ τούτου ἐξεπέμφθη ἀπὸ τῶν αὐτῶν στηλῶν τῆς ἰδίας ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις» ὁ ἴδιος περίπου θρῆνος. Τοιουτοτρόπως, χάρις εἰς τὴν ὀξυδέρκειαν τῶν δύο τούτων κορυφῶν, τῶν μετὰ τόσης δεξιότητος χειριζομένων τὸ πολιτικὸν τηλεσκόπιον, γνωρίζομεν ἤδη ὅτι ὡς Κράτος ὀλώλαμεν, ἔτι δὲ πλέον, γνωρίζομεν καὶ τὸ αἴτιον τῆς δεινῆς ἡμῶν ταύτης συμφορᾶς, ὑποδεικνυόμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων στραταρχῶν τῆς ἀποθανούσης Ἑλληνικῆς πολιτείας, ὅπερ αἴτιον εἶνε ἡ συναλλαγή. Εὖγε εἰς τοὺς ἀριστεῖς τῆς δικαιοσύνης μας, τοὺς ἐπὶ τὰς τριακοσίας καὶ ἑξήκοντα καὶ τέσσαρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέρας καθεύδοντας τὸν νήδυμον ἐντὸς τῶν περικόμψων γραφείων των, τὴν δὲ τριακοσιοστὴν καὶ ἑξηκοστὴν καὶ πέμπτην ἑκάστου ἐνιαυτοῦ ἡμέραν ἀφυπνιζομένους καὶ συλλαμβάνοντας τὴν ἀπόφασιν οὐχὶ τὸ κήρυγμα τῆς σωτηρίας νὰ διαλαλήσουν, ἀλλὰ τὸν θρῆνον τῆς συντελείας ἑνὸς Κράτος ὅπως τὸ Ἑλληνικὸν καὶ μιᾶς φυλῆς οἵα ἡ Ἑλληνικὴ νὰ κλαυθμυρίσουν. Τί ἐναπομένει πλέον δι' ἡμᾶς τοὺς κοινοὺς στρατιώτας, τοὺς τεταγμένους νὰ κύπτωμεν πρὸ τῶν νευμάτων τοιούτων ἀρχηγῶν; Νὰ ἀναλάβωμεν τὰ ἄμφια καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ νὰ καταφύγωμεν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἱκέται νὰ καταστῶμεν τῆς ὁσιομάρτυρος; Τὸ πείραμα, ἐπιτελεσθὲν πρὸ πέντε περίπου αἰώνων, κατέληξεν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον ὁ ἱστορικὸς Δούκας μὲ τόσην πικρίαν διηγεῖται, ἀφήνων νὰ ἐννοηθῇ ὅτι οὔτε αἱ πρεσβεῖαι τῆς Θεοτόκου συνετέλεσαν εἴς τι, οὔτε ὁ Ἄγγελος ἀνεῦρε παρὰ τὸν κίονα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τὸν ἀνώνυμον ἄνδρα, πρὸς ὃν εἶχε τὴν ἐντολὴν νὰ παραδώσῃ τὴν ῥομφαίαν. Ἐναπομένει μήπως εἰς ἡμᾶς, οἱονεὶ διαμαρτυρομένους νὰ κραυγάσωμεν: οὐχί, οὔτε ὡς φυλὴ οὔτε Κράτος ἀπωλέσθημεν; Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει ἀπὸ στρατιῶται, οἷοι εἴμεθα, μετατρεπόμεθα εἰς ἐλεγκτάς, καὶ μόνοι οὕτω, χωρὶς οὐδεὶς νὰ μᾶς τὸ χορηγήσῃ, κατακτῶμεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτήσωμεν. Πταίει τάχα τὸ δύσμοιρον αὐτὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον σεῖς παριστᾶτε ὡς διατρέχον τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου; Ἀλλὰ δικαστὴς δύναται νὰ διορισθῇ ἢ νὰ προαχθῇ καὶ εἰς ἀκόμη, ἂν ὑμεῖς οἱ Κρονίονες δὲν κατανεύσητε; Ἀλλ' Εἰσαγγελεὺς Πρωτοδικῶν ἢ Ἐφετῶν εἶνε εἰς θέσιν καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀκόμη νὰ προβῇ κίνησιν, ἧς νὰ μὴ ἔχετε γνῶσιν; Ὅταν δὲ τὸ Κράτος αὐτὸ ἀποκτήσῃ δικαιοσύνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπορρέει ἡ δημοσία ἀσφάλεια, δὲν θὰ ἀποκτήσῃ ἀμέσως καὶ στρατόν. τὸν ὁποῖον ὑμεῖς δὲν βλέπετε καὶ δὲν θὰ ἀναπνεύσῃ καὶ δὲν θὰ ζήσῃ;

Αὐτὰ θὰ εἴχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτήσωμεν, ἐὰν δὲ συγχρόνως ὑπῆρχεν ἀνάγκη καὶ ἡμεῖς νὰ ἀναπέμψωμεν εὐχὰς ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει, αἱ εὐχαὶ ἡμῶν θὰ ἦσαν νὰ δημοσιεύσωμεν ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἐπιόντος ἔτους 1909, οὐχὶ νέους θρήνους τῶν κορυφῶν τῆς δικαιοσύνης μας, ἀλλ' ἐκθέσεις τούτων ἃς θὰ ἔχουν συντάξει κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος περὶ τῶν διαφόρων διαταγῶν ἃς ἐξέπεμψαν πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς δικαστικοὺς ὑπαλλήλους καὶ περὶ τῶν μέτρων ἐν γένει ἅτινα ὑπέδειξαν πρὸς βελτίωσιν τῶν τῆς δικαιοσύνης.

Εἴθε.

ΞΕΝΑΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΙ

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
ΕΝ ΤΗι ΝΟΤΙΩι ΑΦΡΙΚΗι

Τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ κράτη τοῦ πολιτισμένου κόσμου, καὶ τὰ μᾶλλον ἀπόμερα, πλουτίζουν τὴν νομοθεσίαν των μὲ νόμους ὑπὲρ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας, ὁπωσδήποτε ἐκδηλουμένης. Ἡ ἐπινόησις καὶ ἐφεύρεσις βιομηχανική, ἢ καλλιτεχνικὴ παραγωγή, ἢ φιλολογικὴ ἐργασία, ἢ καί, ταπεινότερον ἀκόμη, φωτογραφικὴ ἀπεικόνισις, λέγεται τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρωπίνου στοχασμοῦ, ἢ τῆς καλλιτεχνικῆς ἢ φιλολογικῆς ἰδιοφυΐας, προστατεύεται παντοῦ ἀπὸ τὰ κράτη τὰ σεβόμενα καὶ τιμῶντα τὸ πνεῦμα.

Καὶ μόνον ἐδῶ ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀπησχόλησεν ἀκόμη τὸ πνεῦμα τῶν πατέρων τοῦ Ἔθνους ἡ ἐργασία τοῦ πνεύματος, ἴσως ἴσως, διότι οὐδὲν τὸ κοινὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐκείνων. . .

Ἀπὸ τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ *«Δελτίου τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας»*, τὸ ὁποῖον ἐκδίδει τὸ ἰταλικὸν Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας, τῆς Βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε ἐνημερώτατον πάντοτε εἰς ὅσα ἀποβλέπουν τὴν παγκόσμιον νομοθεσίαν περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας, βιομηχανικῆς τε καὶ καλλιτεχνικῆς, μανθάνομεν ὅτι πρό τινος καὶ εἰς τὴν νοτιωτάτην τῶν πολιτειῶν τοῦ ἀνατολικοῦ ἡμισφαιρίου, τὸ «Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος», ὁ διοικητὴς «γνώμῃ καὶ συναινέσει τοῦ νομοθετικοῦ συμβουλίου καὶ τῆς συνελεύσεως τοῦ Ἀκρωτηρίου» ἐθέσπισε «νόμον περὶ δικαιώματος ἰδιοκτησίας ἐπὶ βεβαίων ἔργων τέχνης».

Τὸ ρηθὲν Δελτίον δημοσιεύει τὸ κείμενον τοῦ νόμου τούτου, ὁ ὁποῖος, πλὴν τῆς συντομίας, ἥτις τὸν διακρίνει καὶ τοῦ θετικοῦ ἀγγλικοῦ πνεύματος μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε συντεταγμένος, ἐν τῷ πρώτῳ ἐκ τῶν 13 ἄρθρων του παρέχει σαφῆ καὶ ρητὴν ἑρμηνείαν τῶν ὅρων οἵτινες ἐν αὐτῷ, εἰς τὰ ἑπόμενα ἄρθρα, ἀναφέρονται.

Διὰ τὴν σαφῆ καὶ ἀκριβῆ διατύπωσιν δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ μεταφράσωμεν τὸ ἄρθρον τοῦτο χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Δικαιοσύνης» καὶ ἐκείνων ὅσοι εἰδικῶς παρακολουθοῦν τὰ τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας.

«Ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ...οἱ ἑπόμενοι ὅροι ἔχουν τὴν κάτωθεν ἀναφερομένην σημασίαν:

Καλλιτεχνικὸν ἔργον καὶ *ἔργον* σημαίνουν ἔργον ζωγραφικῆς ἢ σχεδίασμα ἐν τῷ συνόλῳ του ἢ ἐν ταῖς ἀπαρτιζούσαις αὐτὸ γραμμαῖς, ἔργον φωτογραφικὸν ἢ τὴν ἀρνητικὴν αὐτοῦ πλάκα, καθὼς καὶ πᾶσαν θετικὴν τοιαύτην, ἢ πᾶν ἀντίγραφον αὐτῶν ἢ ἔργον χαρακτικῆς ἢ γλυπτικῆς.

«Καλλιτεχνικὸν δικαίωμα» (copyright) σημαίνει τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἀντιγραφῆς, ἀναπαραγωγῆς, ἐπαναλήψεως ἢ δι' οἱουδήποτε τρόπου πολλαπλασιασμοῦ καλλιτεχνικοῦ τινος ἔργου, ἐν συνόλῳ ἢ κατὰ τὰς γραμμὰς αὐτοῦ, καθ' οἱασδήποτε ἀναλογίας, ἐκ τῆς αὐτῆς ἢ ἄλλης ὕλης οἱασδήποτε, διὰ τῆς αὐτῆς τέχνης ἢ ἄλλου οἱουδήποτε εἴδους τέχνης.

Καλλιτέχνης (author) ἐννοεῖται ὁ συλλαβὼν ἐν νῷ, ὁ σχεδιάσας, ὁ χαράξας, σμιλεύσας ἢ ἐκτελέσας καλλιτεχνικόν τι ἔργον· ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει δέον ν' ἀναγνωρίζεται ὡς καλλιτέχνης ἔργου τινὸς καλλιτεχνικοῦ ἐκτελεσθέντος ὑπὸ ὑπαλλήλου προσώπου τινὸς ἢ καταστήματος ἐν τῇ ἰδιότητί του ταύτῃ, τὸ πρόσωπον ἢ τὸ κατάστημα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ἢ ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἐργασιῶν τοῦ ὁποίου τὸ ρηθὲν ἔργον ἐξετελέσθη.

Δικαιοῦχος σημαίνει τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον περιῆλθε τὸ δικαίωμα τὸ ἀνῆκον εἴς τινα καλλιτέχνην πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἔργου τινὸς ἢ μετ' αὐτήν, ἢ τὴν ἐγγραφὴν αὐτοῦ εἰς τὸ μητρῷον τῶν καλλιτεχνικῶν δικαιωμάτων καθ' οἱονδήποτε τρόπον, εἴτε διὰ πωλήσεως, εἴτε διὰ δωρεᾶς, εἴτε διὰ κληροδοσίας εἴτε δυνάμει τοῦ νόμου, ἢ ἄλλως».

Ταῦτα ἀναγράφει κατὰ λέξιν τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ νόμου, τοῦ ὁποίου ἡ κυριωτέρα διάταξις εἶνε, ὅτι τὰ ἔργα τὰ ἐγγραφόμενα κατὰ τοὺς διαγραφομένους ἐν αὐτῷ ὅρους, ἀναγνωρίζονται ὡς ἰδιοκτησία τοῦ καλλιτέχνου καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον καὶ τριάκοντα ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὡς ἰδιοκτησία τοῦ κληρονόμου του· ὡς γνωστὸν δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν νόμων περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας τὰ χρονικὰ ταῦτα ὅρια διαγράφουν.

Φρονοῦμεν, ὅτι, ἐάν ποτε τυχὸν ἐπιφοιτήσῃ καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ὁ στοχασμὸς νὰ προστατεύσῃ τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα ἀπὸ τῶν καθημερινῶν διωγμῶν καὶ ἐπιδρομῶν ἃς ὑφίσταται ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς παγκοινοκτημοσύνης, καλὸν θὰ εἶνε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἄρτιος νόμος τῆς εὐνομουμένης πολιτείας τῆς νοτίου Ἀφρικῆς, χωρὶς νὰ θεωρηθῇ ὕβρις κατὰ τῆς ἑλληνικῆς σοφίας, ὅτι δανείζεται καὶ ἐξ Ἀφρικῆς τὸ φῶς!

Σπ. Ι. Θεοδωρόπουλος
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Μετὰ τοῦ φύλλου τῆς σήμερον, ὅπερ εἶνε τὸ πρῶτον τοῦ ἔτους 1908, ἡ «Δικαιοσύνη» διανέμει δωρεὰν εἰς ἅπαντας τοὺς συνδρομητάς της ἡμερολόγιον ἀπαραίτητον διὰ πᾶν δικηγορικόν, συμβολαιογραφικὸν καὶ δικαστικὸν γραφεῖον.

Η ΠΡΟ 9 ½ ΕΤΩΝ ΠΤΩΧΕΥΣΙΣ

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Ἡ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 76 τῆς 22ας Δεκεμβρίου 1907 φύλλῳ τῆς «Δικαιοσύνης» δημοσιευομένη διατριβὴ τοῦ συναδέλφου κ. Γ. Τσιριγώτη περὶ τῆς πτωχεύσεως τοῦ Σ. Τσάκωνα δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἄνευ ἀπαντήσεως. Μ' ὅλον δὲ τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διατρέχω νὰ γείνω φορτικὸς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Δικαιοσύνης», αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς τὰ δίκαια τοῦ πελάτου μου, τὰ ὁποῖα τόσον ἀσυστόλως ζητεῖ νὰ καταπατήσῃ ἡ εἰκονικὴ πτώχευσις τοῦ Σ. Τσάκωνα, ν' ἀπαντήσω ἐν ὀλίγοις ἐκθέτων τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων κατάστασιν.

Καὶ καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως ἔρευναν τοῦ ζητήματος, κατὰ πόσον δύναται νὰ συμπαραβλάπτῃ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς μία μακρὰ ἀναδρομὴ πτωχεύσεως, περὶ τοῦ ὁποίου ἠσχολήθη καὶ ὅπερ ἐκάκισεν ἤδη εἰς ἐπανειλημμένα φύλλα της ἡ «Δικαιοσύνη» καὶ τὸ ἐκ τῆς ὁποίας κακὸν περιώρισαν ἤδη αἰσθητῶς ξέναι νομοθεσίαι καὶ παρ' ἡμῖν ὁ ὑπὲρ Ἐθνικῆς καὶ Ἰονικῆς Τραπέζης, δυστυχῶς μόνον, ψηφισθεὶς Νόμος ΒΩΞ τῆς 16 Μαρτίου 1903, φρονῶ ὅτι οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω, διότι καὶ οὐδεὶς θὰ ὑπάρχῃ ὁ ἔχων ἀντίθετον γνώμην. Ὡς πρὸς δὲ τὴν οὐσίαν τῆς πτωχεύσεως Σ. Τσάκωνα δὲν θὰ παύσω δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῶν πνευμόνων μου νὰ κηρύσσω ὅτι ἡ πτώχευσις αὕτη εἶνε προϊὸν συμπαιγνίας καὶ εἰκονικότητος σκοπούσης τὸν σφετερισμὸν ξένης περιουσίας. Διότι καὶ αὐτὰ τὰ γεγονότα τὰ ἐν τῇ διατριβῇ τοῦ κ. Γ. Τσιριγώτη ἐκτιθέμενα, τί ἄλλο μαρτυροῦσιν ἢ ὅτι καὶ ἂν ποτὲ ὁ Σ. Τσάκωνας περιέστη εἰς δυσχέρειαν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών του, ἡ παροχὴ αὐτῷ προθεσμιῶν καὶ ἀνανεώσεων, ἡ ἄνοιξις ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ μετὰ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν, ἡ σύναψις βιομηχανικῆς ἑταιρίας μετά τινος Γρ. Μπίαλεκ, καὶ τόσα ἄλλα γεγονότα, ἐπέφερον τὸν κανονισμὸν τῶν ὑποθέσεων καὶ ὅτι ἂν ἐπῆλθε πράγματι νῦν πτώχευσις, αὕτη δὲν ὀφείλεται εἰς παλαιὰς ἀνωμαλίας αἵτινες ἔκτοτε ἐκανονίσθησαν. Ποῖον δὲ νήδυμον ὕπνον ἐκάθευδον ἐπὶ 10ετίαν ὁλόκληρον οἱ δῆθεν ἔκτοτε δανεισταί του, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαίφνης ἀφυπνισθέντες νὰ ἀξιῶσι ν' ἀνατρέψωσι δι' ἐνεργειῶν παρανόμων καὶ δολίων, πράξεις νομίμους καὶ ἀληθεῖς, συντελεσθείσας ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐν καλῇ πίστει καὶ ἐν τῇ πεποιθήσει τοῦ ἀπροσβλήτου αὐτῶν; Ἀλλὰ διὰ τοὺς γνωρίζοντας τὰ κατὰ τὴν ὅλην ταύτην ὑπόθεσιν, αἱ ἐνέργειαι αὗται τοῦ Σ. Τσάκωνα καὶ τῶν περὶ αὐτὸν δὲν προκαλοῦσιν οὐδενὸς τὴν ἀπορίαν, διότι ἔχουν ἐξοικειωθῇ εἰς τὰ μέσα τῶν ὁποίων χρῆται οὗτος καὶ δι' ὧν προσπαθεῖ ἐκνόμως νὰ ματαιώσῃ ἐγκύρους πράξεις. Διὰ τοὺς ἄλλους ὅμως εἶνε ἀναγκαία μία σύντομος ἐξιστόρησις τῆς ἀφορμῆς τῆς πτωχεύσεως ταύτης διὰ νὰ γνωσθῇ ὁ σκοπὸς πρὸς ὃν ἀποβλέπει αὕτη.

Ὁ Σ. Τσάκωνας δυνάμει ἐπισήμων συμβολαίων ἐδανείσθη παρὰ τῶν κληρονόμων Χ. Γεωργούλη κατὰ τὸ 1899 δρ. 25,000 καὶ κατὰ τὸ 1900 παρὰ τοῦ Δ. Πουρῆ δρ. 20,000 ἐπὶ ὑποθήκῃ μιᾶς οἰκίας του κειμένης ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σαπφοῦς, ἀρ. 7. Κατὰ τὴν λῆξιν τῶν δανείων των οἱ δανεισταί του, Ρ. Ρωμαίης, ἐκδοχεὺς τῶν Γεωργούλη καὶ Δ· Πουρῆς εὑρέθησαν πρὸ ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ἐπὶ τοῦ κτήματος ἣν ἐνήργησεν ὁ δανειστὴς Γ. Νομικός. Ὁ πλειστηριασμὸς τῆς οἰκίας ἔδει νὰ γείνῃ τὴν 28 Δεκεμβρίου 1903, ἀλλὰ πρὸ τούτου ἡ ἀπαίτησις τοῦ Γ. Νομικοῦ ἐξεχωρήθη εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Σ. Τσάκωνα, ὅστις ἐζήτησεν εἶτα καὶ ἔλαβε, συναινού-

σης καὶ τῆς δανειστρίας συζύγου του Ἑλένης Τσάκωνα, ἀναστολὴν ἑνὸς ἔτους. Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἔτους οἱ Ρ. Ρωμαίης καὶ Δ. Πουρῆς ἤγειραν κατὰ τῆς Ἑλένης Τσάκωνα ἀγωγὰς περὶ παραδόσεως τῶν ἐγγράφων τῆς ἐκτελέσεως, ἀλλὰ αἱ δίκαι, φυσικά, διαιωνίζοντο δι' ἀπιστεύτων στρεψοδίκων ἐνστάσεων τῆς Ἑλένης Τσάκωνα, ταῦθ' ὅπερ ἠνάγκασε τὸν Ρ. Ρωμαίην νὰ ἐνεργήσῃ τὴν πρόοδον τοῦ πλειστηριασμοῦ δυνάμει τοῦ κοινοποιηθέντος αὐτῷ ἀντιγράφου τῆς κατασχέσεως, ὅστις πλειστηριασμὸς ὡρίσθη καὶ ἐγένετο μετὰ δύο καὶ πλέον ἔτη, τὴν 29 Ἰανουαρίου 1906. Πρὸ τούτου ὅμως ἡ σύζυγος τοῦ Σ. Τσάκωνα αἴρει ὡς ἐκδοχεὺς τοῦ Γ. Νομικοῦ, τὴν παρὰ τούτου ἐπιβληθεῖσαν ἐπὶ τοῦ κτήματος ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν καὶ ἐκχωρεῖ ἐκ νέου τὴν ἀπαίτησίν της πρὸς τὸν θεῖόν της Δημοσθένην Κροντηρᾶν, ὅστις ἐπιβάλλει νέαν ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν. Ὁ πλειστηριασμὸς ἐν τούτοις ἐνηργήθη καὶ τὸ κτῆμα κατεκυρώθη εἰς τὸν Δ. Πουρῆν ἀντὶ δραχ. 35,100, προκειμένου ὅμως οὗτος νὰ καταβάλῃ τόσον ποσὸν καὶ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἐκ τοῦ κτήματος ἑτέρας 30,000 περίπου δραχμὰς καὶ τὴν ἐκ κεφαλαίου καὶ τόκων ἀπαίτησίν του καὶ θέλων νὰ ἔχῃ δικαστικὸν τίτλον περὶ τοῦ κύρους τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἤγειρεν ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ ἐνεργηθέντος ἀναγκαστικοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ καὶ ὁ πλειστηριασμὸς ἐπεκυρώθη ὁριστικῶς καὶ τελεσιδίκως παρ' ὅλας τὰς ἀντιταχθείσας στρεψοδίκους ἐνστάσεις τοῦ προσεπικληθέντος Σ. Τσάκωνα, ὅστις, ἐνῷ ὁ Δ. Πουρῆς ἀπεδέχετο ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἐπικυρώσασαν τὸν πλειστηριασμὸν πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ κατέβαλλε τὸ ἐκπλειστηρίασμα, ἤγειρε κατ' αὐτῆς ἔφεσιν, ἐδικάζετο ἐρήμην, ἐκοινοποίει ἀνακοπήν, οὕτως ἀνέβαλλε τὸ τέλος τῆς δίκης, καρπούμενος ἐν τῷ μεταξὺ τὸ κτῆμα. Εἶνε εἶτα ἀνεκδιήγητοι αἱ ἐνστάσεις τοῦ Σ. Τσάκωνα αἱ προταθεῖσαι κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν δίκην περὶ παραλείψεως τῆς κατοχῆς, τῆς ὁποίας προβλέπων τὸ τέλος ὡς καὶ τὴν ἐκ τῆς ἐκπληστηριασθείσης οἰκίας ἔξωσιν, παρεσκεύασε τὴν εἰκονικὴν ταύτην πτώχευσιν, δι' ἧς, ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς ἀνέτρεπε τὴν περὶ παραλείψεως τῆς κατοχῆς δίκην, ἐπετύγχανε ἀφ' ἑτέρου ἡ παῦσις τῶν πληρωμῶν νὰ προσδιορισθῇ εἰς χρόνον ὥστε νὰ περιλάβῃ ἐν αὐτῇ τὰς μετὰ τῶν Γεωργούλη καὶ Πουρῆ συμβάσεις, ὡς καὶ τὰς μετὰ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν συναφθείσας τοιαύτας δι' ἑτέρας 15.000 περίπου δραχμὰς ἐπὶ ὑποθήκῃ ἑτέρου κτήματος, ὅπερ καὶ τοῦτο ἐκπλειστηριασθὲν κατεκυρώθη εἰς τὸν Δ. Πουρῆν καὶ ἐφ' οὗ προϋπῆρχε ὑπὲρ αὐτοῦ ὑποθήκη διὰ κεφάλαιον δρ. 10.000 καὶ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ Παναγιώτου Δ. Πουρῆ δι' ἑτέρας 8.000 περίπου δραχμῶν.

Ὅτι ἡ πτώχευσις εἶνε εἰκονικὴ πείθει καὶ τὸν ἁπλούστερον ὁ πίναξ τῶν δανειστῶν τοῦ Σ. Τσάκωνα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρωτεύουσαν θέσιν ἔχουσιν οἱ Ἑλένη Τσάκωνα σύζυγος τοῦ πτωχεύσαντος διὰ δρ. 25.000, Στυλιανὸς Μπρούμης γυναικάδελφος αὐτοῦ διὰ δρ. 25,167, Δημοσθένης Κροντηρᾶς θεῖος αὐτοῦ διὰ δρ. 7.080, Ἡλ. Σταμπούλης συνεταῖρος νῦν τοῦ πτωχεύσαντος διὰ δρ. 17.405, ὁ σύνδικος Ἀπόστολος Οἰκονόμου φίλος αὐτοῦ ἐργαζόμενος ἐν αὐτῇ τῇ ἐκπλειστηριασθείσῃ οἰκίᾳ διὰ δρ. 5.507 καί τινες ἄλλοι ὧν ὁ Θεὸς γνωρίζει τοὺς μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος δεσμούς.

Ταῦτα εἶνε μικρὰ σκιαγραφία τῆς ὑποθέσεως. Ἔχει ὅμως αὕτη καὶ πλείστας ἄλλας σπουδαίας λεπτομερείας καὶ φάσεις, ἃς ἀπέχω νῦν νὰ ἀναφέρω, ἀλλὰ τὰς ὁποίας ἐπιφυλάσσομαι ἐν καιρῷ νὰ καταστήσω γνωστάς, ὅταν τῆς ὑποθέσεως ἐπιληφθῇ ἡ Ποινικὴ δικαιοσύνη, πρὸς ἣν μοιραίως μᾶς ὁδηγεῖ ἡ ἔκνομος ἐνέργεια τοῦ Σ. Τσάκωνα.

Μετ' ἄκρας ὑπολήψεως

Πέτρος Γ. Καψαμπέλης
Δικηγόρος ἐν Πειραιεῖ

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ καταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4·

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Τὰ συνήθεα

Καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ παράσχωμεν τὴν εἰκόνα τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων, χάρις εἰς τὴν ἀφελῆ συνήθειαν καθ' ἣν ἀποφάσεις βλέπουσαι πράγματι τὸ φῶς ἐντὸς τοῦ Ἰανουαρίου, καταχωρίζονται ἐν τοῖς σχετικοῖς εὑρετηρίοις ὡς γεννηθεῖσαι κατὰ τὸν Δεκέμβριον.

Οἷος ἂν ἐγένετο θόρυβος εἰ τοῦτο δικηγόροι ἢ ἄλλοι ὑπάλληλοι.. μὴ ἰσόβιοι δικασταί, ἐποίουν.

Περιττεύει ἡ συζήτησις

Εἰς τὰς κατωτέρω ὀλίγας παρατηρήσεις, μᾶς δίδει ἀφορμὴν ἓν δημοσίευμα εὐρὺ χῶρον εἰς τὰς στήλας ἐγκρίτου ἐπαρχιακῆς ἐφημερίδος οἷα ἡ «Σάλπιγξ τῆς Εὐβοίας». Διὰ τοῦ δημοσιεύματος ἐκείνου κρούεται διὰ τοὺς ἐν Χαλκίδι δικηγόρους ὁ κώδων τοῦ κινδύνου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διὰ πᾶσαν σοβαράν πως δίκην τοῦ Κακουργιοδικείου τῆς πόλεως ἐκείνης, καλοῦνται ἐπικουρικῶς καὶ συνήγοροι ἐξ Ἀθηνῶν, προκαλοῦνται δὲ οἱ ἑκάστοτε ἔνορκοι τῆς αὐτῆς πόλεως νὰ ἀμυνθῶσιν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν συμπολιτῶν των δικηγόρων... ἀποφαινόμενοι ἐνόχους τοὺς καταφεύγοντας καὶ εἰς τὴν δικηγορικὴν συνδρομὴν τῶν Ἀθηναίων! Τὸ πρᾶγμα εἶνε τόσον ἀφελές, ὥστε ἀκράδαντον ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ δημοσίευμα ἐκεῖνο οὔτε εἰς δικηγόρον οὔτε εἰς εἰσήγησιν δικηγόρου ὀφείλεται. Κατ' ἐξοχὴν τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ λοιπὰ ἐλευθέρια, τῶν ἰατρῶν, τῶν διδασκάλων καὶ ἄλλων, ἔχει τὸ δικαίωμα μεθ' ὑπερηφανείας νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν μεγαλοφροσύνην τῶν ἀνηκόντων εἰς αὐτό, οἵτινες οὐδέποτε εἶνε πιστευτὸν ὅτι κατῆλθον ἢ θὰ κατέλθουν εἰς τοιαύτας μικρολόγους σκέψεις. Ἐπειδὴ ὅμως ἐρρίφθη, καὶ δὴ δημοσιώτερον, τοιοῦτο δηλητήριον, δὲν νομίζομεν ἄσκοπον νὰ παρατηρήσωμεν, τοῦτο δὲ οὐχὶ συνηγοροῦντες ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀθήναις ἢ ἐν Χαλκίδι δικηγόρων, ἀλλὰ ἀπὸ ἀπόψεως γενικωτέρας, ὅτι τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ἐνίοτε Ἀθηναῖοι δικηγόροι ἀναλαμβάνουσιν ἐπικορυμκῶς τὴν ὑπεράσπισιν ὑποθέσεων ἀπὸ τοῦ βήματος τῶν ἐν Χαλκίδι ἢ Σύρῳ ἢ Λαμίᾳ Κακουργιοδικῶν, εἶνε ἀποτέλεσμα καὶ ἔνδειξις οὐχὶ δυσπιστίας πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν ἢ τὴν ἐν γένει ἱκανότητα τῶν ἐντοπίων δικηγόρων, ἀλλὰ ἀνάγκης ἐπιβαλλομένης ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁ κατηγορούμενος Ἀθηναῖος, οὗτινος ἡ δίκη πρόκειται νὰ διεξαχθῇ ἐνώπιον Κακουργιοδικείου ἄλλης πόλεως, ἐνεπιστεύθη τὸ πρῶτον τὴν ὑπόθεσίν του εἰς δικηγόρον Ἀθηναῖον, ὁ ὁποῖος καὶ διεξήγαγε τὰ τῆς προδικασίας καὶ ὅστις κατ' ἀνάγκην παρηκολούθησε ταύτην ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας. Εἰς τὸ γεγονὸς τοῦτο πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ τὸ ἕτερον, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐκεῖνος, ὅστις κατέστησε κοινωνὸν τοῦ ἀτυχήματός του τὸν Ἀθηναῖον δικηγόρον κατὰ πρῶτον, φυσικώτατα αἰσθάνεται παραμυθίαν καὶ ἐμπνέεται μὲ θάρρος βλέπων καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης παρὰ τὸ πλευρόν του τὸν αὐτὸν δικηγόρον. Τὰ δύο ἄρα ταῦτα γεγονότα εἶνε πλέον ἢ ἱκανὰ νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενον καὶ νὰ πείσουν πάντα ὅτι ἡ ἐμφάνισις Ἀθηναίων δικηγόρων ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν Κακουργιοδικῶν ἄλλων πόλεων ταύτας καὶ μόνας ἔχει τὰς ἀφορμὰς καὶ δὲν δύναται οὔτε ὡς ἐπιδρομὴ νὰ θεωρηθῇ, οὔτε ὡς ἔνδειξις δυσπιστίας πρὸς τοὺς ἐντοπίους δικηγόρους νὰ χαρακτηρισθῇ.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι μετὰ δυσφορίας ἀνεκινήσαμεν τοιοῦτο ζήτημα, ἐξαιτούμεθα δὲ ἐπὶ τούτῳ συγγνώμην παρὰ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κ.κ. δικηγόρων, ὧν οὐδέποτε ἐσκέφθημεν νὰ καταστῶμεν συνήγοροι ἐν ἐπιπέδῳ τόσον χαμηλῷ εἰς ὃ πᾶς ἐν γένει δικηγόρος δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ κατέλθῃ.

... Εἶναι θαυμάσιος ἀνεμόμυλος

Ἔληξε τέλος πάντων καὶ ἡ περιβόητος δίκη Χάρδεν-Οὔλεμβουργ-Μόλτκε, ἧς τὸ ἀποτέλεσμα προσεδοκᾶτο ἄνευ προσφυγῆς εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως ὁ κ. Εἰσαγγελεύς: ἡ καταδίκη δηλαδὴ τοῦ Χάρδεν ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἀλλ' ἄνευ animus, ἡ ἀνακάλυψις ὅτι ἡ κυρία πρῴην Μόλτκε εἶνε ἀνισόρροπος, ἡ ἱπποτικὴ συμπεριφορὰ τοῦ πρῴην συζύγου της, προσενεγκόντος ἀβροφρόνως ἀμμωνιακὰ ἅλατα εἰς τὸν λιποθυμήσαντα ἐχθρόν του Χάρδεν καὶ ἡ ἄφθονος χύσις τέφρας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου, ὧν οὐδεὶς στερεῖται βλεφάρων.

Ἀλλ' ὅμως ἡ ὑπόθεσις παρέσχε πολύτιμον μάθημα καὶ εἰς τὴν «Δικαιοσύνην», ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ καύσῃ ἄφθονον λιβανωτὸν θαυμασμοῦ εἰς τὴν τευτονικὴν Θέμιδα, χωρὶς νὰ ἴδῃ ὅτι τὸ μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον αὐτῆς, ὁ περιώνυμος ἐκεῖνος Μύλος τοῦ Πότσδαμ, εἶνε θαυμάσιος ἀνεμόμυλος.

Ἡ ἐξωτερική της παράστασις

Ἄλλος πάλιν ἀφελής, ὁ Ἐρρῖκος Dernburg, μεγίστην ἀποδίδει σημασίαν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν τῆς δικαιοσύνης παράστασιν καὶ ἰδίως εἰς τὴν στέγην ὑπὸ τὴν ὁποίαν εἶνε κατεσκευασμένη, ἐπιτίθεται δὲ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως τῆς πατρίδος του Γερμανίας, διότι τὸ ἐν Βερολίνῳ κατάστημα τῶν Εἰρηνοδικείων δὲν εἶνε ἐκείνης τῆς ἀξιοπρεπείας ἥτις ἐπιβάλλεται.

Ὦ τὸν ἀφελῆ Γερμανόν, τὸν μὴ ἐπισκεφθέντα τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θουκυδίδου τῶν Ἀθηνῶν Κακουργιοδικεῖον καὶ μὴ ἀνελθόντα τὰς κλίμακας τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους τῆς αὐτῆς εὐκλεοῦς πόλεως καταστήματος τῶν Εἰρηνοδικῶν καὶ μὴ ἀναπνεύσαντα τὴν ζείδωρον ἀπόπνοιαν τῶν δωματίων τῶν περισσοτέρων δικαστικῶν καταστημάτων τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ ἡμεῖς

Ἀπὸ μηνὸς καταγίνονται ἐν Ἀμερικῇ εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων διὰ τὴν δίκην τοῦ Θῶ μετ' ἀναβολὴν δικασθησομένην καὶ αὖθις, φαίνεται δὲ ὅτι ἡ περίεργος αὕτη ἐργασία θὰ διαρκέσῃ ἡμέρας ἀκόμη.

Καὶ εἶνε ἀληθῶς περίεργος ἡ βραδύτης διὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν καταλλήλων νὰ δικάσουν πολιτῶν ἐν Ἀμερικῇ, ἔνθα ἡ ταχύτης χαρακτηρίζει πᾶσαν δρᾶσιν καὶ ἡ ἀπώλεια χρόνου θεωρεῖται ὡς ἡ μᾶλλον ἀσυγχώρητος σπατάλη.

Δὲν ἔρχονται οἱ εὐλογημένοι νὰ διδαχθοῦν παρ' ἡμῶν τὴν προχειρότητα καὶ τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς ἁπλοῖκοι πολῖται, μόλις ἱκανοὶ νὰ διαστέλλουν τὸν ὄνον ἀπὸ τὸ ἄχυρον, χειροτονοῦνται ὡς δι' ἐπιφοιτήσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος κατάλληλοι νὰ ἔχουν πεφωτισμένην κοινωνικὴν ἐμπειρίαν, φιλοσοφημένον νοῦν, ἀπροκατάλυπτον κρίσιν καὶ εἴτι ἰδιάζον ἄλλο πλεονέκτημα χαρακτῆρος καὶ ἀντιλήψεως ἀπαιτούμενον δι' ἔνορκον;

Εἰς τὴν χώραν τῶν φώτων καὶ τῆς κοιτίδος τοῦ πολιτισμοῦ, ἓν ὡρισμένον εἰσόδημα ἢ ἀναγραφὴ εἰς τὸν κατάλογον τῶν φορολογουμένων, ἐξασφαλίζει ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα καὶ πολὺ εὐλόγως ἀφοῦ ἡ δικαιοσύνη εἰκονίζεται... τυφλή.

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τοῦ δὲ δευτέρου πρὸς δραχμὰς 7.50 ἕκαστος·

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ „ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ"

Καὶ αὖθις ἐπὶ τοῦ βουλεύματος τῶν Πλημμελειοδικῶν Λαμίας. Πολιτεία καὶ καθῆκον. Ἐπιστολὴ τοῦ αἰχμαλωτισθέντος δικηγόρου.

Τὸ ζήτημα ὅπερ εἰς δύο συνεχῆ φύλλα ἀνεκινήσαμεν, ἐπικρίνοντες τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Λαμίᾳ Πλημμελειοδικῶν, δι' οὗ παρεπέμφθη ὁ ἐν Λεβαδείᾳ ἤδη Εἰρηνοδίκης κ. Τηλεμ. Σταμίδης, ὡς μὴ ἀναγγείλας ἀμέσως εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν ὑπὸ τῆς συμμορίας Σαντᾶ αἰχμαλωσίαν τοῦ ἐν Ἀταλάντῃ δικηγόρου κ. Κανακᾶ, ἀναλαμβάνει αὐτὸς ὁ κ. Μιχ. Κανακᾶς νὰ διαλευκάνῃ σήμερον διὰ τῆς ἐκφραστικωτάτης ἐπιστολῆς του ἥτις ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἀξιότιμε κ. διευθυντὰ τῆς «Δικαιοσύνης».

Εἶδον ἐν τῇ Δικαιοσύνῃ τὰς κρίσεις σας ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1689 ε. ε. βουλεύματος τοῦ δικαστ. συμβουλίου τῶν ἐν Λαμίᾳ Πλημμελειοδικῶν.—Αἱ εὔλογοι ὑμῶν κρίσεις προυπόθεσιν εἶχον ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης κ. Σταμίδης δὲν ἀνήγγειλεν τὴν αἰχμαλωσίαν μου εἰς τὴν καταδιωκτικὴν Ἀρχὴν εἰμὴ ἀφ' οὗ ἐπετεύχθη ἡ ἀπελευθέρωσίς μου. Εἰς τοῦτο δὲν εἴχετε ἄδικον, διότι ἐκ τῶν σκέψεων τοῦ βουλεύματος δὲν συνάγεται τὸ ἐναντίον, ὡσανεὶ νὰ συνετάχθη τοῦτο ὑπὸ πνεῦμα αὐστηρᾶς κρίσεως κατὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου—ὀφείλω λοιπόν, ἀφ' οὗ ἡ «Δικοιοσύνη» ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ ἀσχοληθῇ ἐπὶ τοῦ ἀτυχήματος ἐκείνου, νὰ ἐκθέσω αὐτῇ ἐν συντόμῳ τὰ γεγονότα χάριν τῆς ἀληθείας, ἵνα ὁ δικαστικὸς κόσμος κρίνῃ καὶ περὶ τῆς οἰκτρᾶς καταστάσεως τῆς δημοσίου ἀσφαλείας ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, καὶ περὶ τοῦ ἔργου τῆς ἀνακρίσεως.

Ἐπανερχόμενοι ἐκ δίκης περὶ προσωρινῶν μέτρων διεξαχθείσης ἐν τῷ μεταλλείῳ τῆς Ἑταιρίας ἡ «Λοκρίς», συνελήφθημεν οἱ ἐν τῇ ἁμάξῃ ἐπιβαίνοντες τὴν ἑσπέραν τῆς 24 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ὑπὸ τῆς λῃστοσυμμορίας Σαντᾶ ἀποτελουμένης ἐξ ἓξ λῃστῶν μεταξὺ τῶν Μύλων καὶ τοῦ Ἐλαιῶνος ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν τῆς Ἀταλάντης.—Οἱ λῃσταί, ἀφ' οὗ ἔλαβον παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου Σταμίδου, τοῦ Γραμματέως Ἀρβανίτου καὶ κ. Μαράτη δικηγόρου τὰ βαλάντιά των, ἀφῆκαν αὐτοὺς ἐλευθέρους μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἀναγγείλωσιν εἰς τὸν πατέρα μου τὴν αἰχμαλωσίαν μου, ἀπειλήσαντες αὐτοὺς διὰ θανάτου εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν ἤθελον τηρήσει μυστικὴν τὴν αἰχμαλωσίαν μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως. Διελθόντες διὰ τῆς ἁμάξης εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀνῆλθον πάντες καὶ ἀνήγγειλον εἰς τοὺς γονεῖς μου τὸ δυστύχημα, μόλις δὲ συνῆλθον οὗτοι ἐκ τοῦ τρόμου, ὁ Εἰρηνοδίκης ἀνεχώρησε καὶ μεταβὰς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκάλεσε τὸν Σ. Πανούσην καὶ ἐνετείλατο εἰς αὐτὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἀστυνόμον περὶ τῶν διατρεξάντων.—ὁ Ἀστυνόμος εἰδοποιηθεὶς ἔσπευσεν καὶ συνήντησεν τὸν Εἰρηνοδίκην τὸν ὁποῖον ἠρώτησε περὶ τοῦ τόπου τῆς αἰχμαλωσίας, οὗτος τοῦ εἶπεν ὅτι ἡ αἰχμαλωσία ἐγένετο πλησίον εἰς τοὺς «Μύλους»—ὥστε ὁ Ἀστυνόμος ἔλαβε γνῶσιν τῆς λῃστείας πρὶν εἰσέτι ὁ κομιστὴς Γ. Εὐαγγελίου φέρῃ τὰ λύτρα εἰς τοὺς λῃστὰς ἤτοι περὶ τὴν 10 καὶ ἡμίσειαν ὥραν μ. μ. τῆς 24 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐνῷ ἡ ἀπελευθέρωσίς μου ἐγένετο τὴν 7 ὥραν μ. μ. τῆς 25 Ἰουλίου ἤτοι μετὰ 21 ὁλοκλήρους ὥρας καὶ κατόπιν δύο ἀποστολῶν χρημάτων ἀκόμη πρὸς τοὺς λῃστὰς διὰ τοῦ κομιστοῦ κ. Π. Μπαλάφα.

Ὁ Εἰρηνοδίκης λοιπόν, ὡς ἐβεβαιώθη καὶ ἐκ τῶν ἀνακρίσεων, εὑρεθεὶς πρὸ δεινοῦ διλήμματος τοῦ κακῶς ὑπονοουμένου καθήκοντος καὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς διασώσεως ἑνὸς ἀνθρώπου, ἐθυσίασε τὸν αἰχμάλωτον καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ἀστυνόμον τὴν λῃστείαν. Ἠδύνατο νὰ μὴ τὸ πράξῃ κατὰ τὰς ὀρθὰς κρίσεις σας, ἀλλὰ τὸ ἔπραξεν φοβούμενος ἀκριβῶς τὴν ὑπὸ τῶν προϊσταμένων του καταδίωξιν, ἣν μολαταῦτα ἀδίκως ἤδη ὑφίσταται.

Ἀκατανόητον ἀποβαίνει ἡμῖν ποίαν ἐπιρροὴν ἐξήσκησεν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ συμβουλίου ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου εἰς τὸν Ἀστυνόμον πληροφορία ὅτι

ἡ αἰχμαλωσία μου ἐγένετο εἰς τοὺς Μύλους—οἱ Μύλοι ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ δημοσίᾳ ὁδῷ εἶνε τὸ μόνον ἀντιληπτὸν σημεῖον δι' ἄνθρωπον μὴ γνωρίζοντα εἰδικῶς τὰς διαφόρους ὀνομασίας τῶν πλησίον θέσεων—καὶ ἐγὼ ἂν ἠρωτώμην τὴν αὐτὴν θὰ ἔδιδα πληροφορίαν διότι, μολονότι ἔχω διέλθει πλειστάκις ἐκεῖθεν, ἠγνόουν τὴν εἰδικὴν ὀνομασίαν τῆς θέσεως «Κορκορᾶ» ἔνθα ἡ αἰχμαλωσία, πολὺ δὲ περισσότερον ὁ Εἰρηνοδίκης ὅστις ἅπαξ ἢ δὶς εἶχεν διέλθει ἐκεῖθεν καὶ μάλιστα ἐφ' ἁμάξης—ἐὰν ὁ Ἀστυνόμος ἐξελθὼν μετὰ δυνάμεως εἰς καταδίωξιν καὶ διευθυνθεὶς πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος πλησίον τῶν Μύλων δὲν συνήντησε τοὺς λῃστάς, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὸ ὅτι οἱ λῃσταὶ δὲν εἶχον τὴν αὐτὴν ἁπλοϊκότητα νὰ σταθμεύσωσιν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ αἰχμαλωσία, ἀλλ' ὀξυνούστεροι, ἔλαβον ὅλως ἀντίθετον διεύθυνσιν πλησιάσαντες πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀταλάντης. Δὲν σᾶς φαίνεται ἐξ ἄλλου ὅτι ἀποτελεῖ διάλληλον ἡ σκέψις περὶ τῆς κακῆς δῆθεν πληροφορίας τοῦ Εἰρηνοδίκου, μὲ τὴν πρότασιν περὶ παραπομπῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἀνήγγειλεν οὗτος τὴν αἰχμαλωσίαν μου εἰς τὸν Ἀστυνόμον καὶ δὲν ὑπέδειξε τὸν τόπον τῆς διατριβῆς τῶν λῃστῶν; Τίς ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς τὸν τόπον τῆς διατριβῆς των ἀφ' οὗ εἰς τὸν κομιστὴν ἔδωκαν διεύθυνσιν τριῶν ὡρῶν διαστήματος ἔνθα ἐμφανιζόμενοι ἀπροόπτως θὰ τὸν ἐσταμάτων;

Ἐλαχίστη πνοὴ λογικῆς ἦτο ἀρκετὴ νὰ ἀνατρέψῃ ἐκ θεμελίων πᾶν οἰκοδόμημα κατηγορίας κατὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου.

Ἀλλ' ἂν ταῦτα δὲν ἤρκουν ἵνα χαρακτηρισθῇ ἡ στάσις τοῦ Εἰρηνοδίκου ἐκ τῆς ἀναγγελίας τοῦ ὁποίου μέγιστον διέτρεξε κίνδυνον ἡ ζωή μου, θὰ ὑπερήρκει ἡ μαρτυρία τοῦ Οἰκον. Ἐφόρου Λοκρίδος κ. Ἀλεξανδρῆ εἰς τὸν ὁποῖον ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Ἐφορείας τὴν πρωΐαν τῆς 25 Ἰουλίου, ἐνῷ ἀκόμη εὑρισκόμην ὑπὸ τὴν λεπίδα τῶν λῃστῶν ἔλεγεν ὁ Εἰρηνοδίκης κτυπῶν τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀδυνατῶν νὰ κρατήσῃ δάκρυα μεταμελείας τὰ ὁποῖα ἔφερεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἡ τύψις τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως, ἐπὶ λέξει «τὸν πῆρα στὸ λαιμό μου τὸν Μιχαλάκη» ἄχ! τὸ σκότωσα αὐτὸ τὸ παιδί—τὸ ἐδολοφόνησα, ἐγὼ τὸ ἐδολοφόνησα κ. Ἔφορε!....

Καὶ ταῦτα ἔλεγεν ὑπὸ τὸ κράτος βαθείας ὀδύνης, διότι εἶχε τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ἀφ' οὗ ἀνήγγειλε τὴν λῃστείαν εἰς τὸν Ἀστυνόμον, ὅτι οὗτος βαδίζων πρὸς τοὺς Μύλους θὰ συνεπλέκετο μετὰ τῶν λῃστῶν καὶ δὲν θὰ ἤμην τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῇ ζωῇ.

Μὲ πολλῆς μου λύπης σύρω τὰς γραμμὰς ταύτας εὑρεθεὶς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διευκρινήσω λυπηρὰ γεγονότα ἀπέναντι τῶν ὅσων ἐγράψατε—Δὲν μέμφομαι οὐδενός, πολλῷ μᾶλλον τοῦ Εἰρηνοδίκου ὅστις δὲν ἦτο κύριος ἑαυτοῦ, ἀποτολμήσας τὴν ἀναγγελίαν τῆς αἰχμαλωσίας μου πρὶν τῆς ἀπελευθερώσεώς μου μὲ ὅλον τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς ἑνὸς φίλου του καὶ μὲ ὅλας τὰς ἀπειλὰς ἑνὸς Σαντᾶ ὅτι θὰ τὸν ἔκαιεν ζῶντα! Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ κρατήσω θλιβερὸν μειδίαμα διὰ τὰ ῥέστα ποῦ μᾶς ζητεῖ ἡ μέγαιρα αὕτη ἡ καλουμένη Πολιτεία, ἡ ὁποία ἀφ' οὗ δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ προλάβῃ ἔγκλημα ἀφελῶς προβαίνει ἤδη εἰς διάπραξιν τοιούτου. Ὑμεῖς γνωρίζετε κατὰ τὴν σύλληψιν Ροζάκη καὶ Ἀγγελῆ πόσον πικρῶς μετενόησεν ὁ Τρικούπης τηλεγραφήσας νὰ ἐξοντωθῇ ἡ λῃστοσυμμορία πάσῃ θυσίᾳ, καὶ σπεύσας εὐθὺς κατόπιν νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν δολοφόνον διαταγήν του ἀλλὰ πολὺ ἀργὰ πλέον!

Καὶ ὅμως οἱ ἁρμόδιοι Λαμίας μετὰ περισσῆς ἀφελείας καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον διεκήρυττον ὅτι ἔφθασαν εἰς Ἀταλάντην πολὺ ἀργὰ ἀποφασισμένοι ὄντες νὰ μὲ θυσιάσουν ἐὰν δὲν μὲ εἶχον ἀπελευθερώσει.

Προκειμένου περὶ καθήκοντος τῆς Πολιτείας θὰ ὑφιστάμην ἀπέναντι αὐτῆς πᾶσαν θυσίαν.

Ἀλλὰ δικαιοῦμαι καὶ ἐγὼ νὰ ἐρωτήσω:

Διέπραξε τὸ καθῆκον της ἡ Πολιτεία ὅταν καίτοι γνῶσιν ἔχουσα ὅτι ἐνδιῃτᾶτο ἡ συμμορία Σαντᾶ ἐν Λοκρίδι, ἐφησύχαζεν μακαρίως καὶ μάλιστα ὅταν καὶ ἀπόπειρα λῃστείας τοῦ Γ. Μούρτου ἐγένετο ἔξωθεν τοῦ χωρίου Ἁγ. Κωνσταντίνου;

Διέπραξε τὸ καθῆκον της ἡ Πολιτεία μὴ ἐξαποστείλασα ἀποσπάσματα πρὸς καταδίωξιν καὶ ἀνακριτὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς πληθύος τῶν ὑποθαλπόντων;

Πράττει τὸ καθῆκον αὐτὴ ἡ Πολιτεία ὅταν οἱ πολῖται ὑπὸ τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν ἀσφαλείας κλείονται στὰ σπίτιά τους, ὅταν ὁ δικηγόρος ὁ πληρώνων φόρον διὰ τὴν ἐξασκησιν τοῦ ἐπιτηδεύματός του ἀδυνατεῖ νὰ τὸ ἐξασκήσῃ ἐκτὸς τῆς ἕδρας του;

Ἔπραξε τὸ καθῆκον της ἡ Πολιτεία ἀφ' οὗ ἀκόμη δὲν κατώρθωσε νὰ ποκαλύψῃ τοὺς δύο ἐκ τῶν λῃστῶν τῆς συμμορίας Σαντᾶ, ἀφ' οὗ ἀκόμη δὲν ἀνεῦρε οὐδὲ τὰ ἴχνη τοῦ καταδότου;

Ἔπραξαν τὸ καθῆκον τους οἱ ἁρμόδιοι Λαμίας ἐσπευσμένως ἀναχωρήσαντες μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν μου χωρὶς νὰ ἐπιληφθῶσι συντόνου ἀνακρίσεως περὶ τῆς ἀκαλύψεως τῶν ὑποθαλπόντων καὶ τῶν καταδοτῶν, ὅτε ἀσφαλῶς θὰ ἐτίθεντο καὶ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν λῃστῶν καὶ θὰ ἐπετυγχάνετο ἡ ἐξόντωσις αὐτῶν ἐντὸς τῆς Λοκρίδος καὶ οὐχὶ εἰς τὴν μεθόριον γραμμήν;

Τὸ καθῆκον λοιπὸν τοῦ Κράτους τούτου εἶνε ἡ ἐξεύρεσις ἀθώων θυμάτων ὅπως δράσῃ ἐπ' αὐτῶν;

Τὸ καθῆκον περιλαμβάνει ἐν τῇ ἐννοίᾳ του τὴν παραπομπὴν τοῦ Εἰρηνοδίκου τοῦ λῃστευθέντος καὶ ἀπειληθέντος ὑπὸ τῶν λῃστῶν καὶ ἀναγγείλαντος μολαταῦτα εἰς τὴν Ἀρχὴν τὴν λῃστείαν ταύτην, καὶ τὴν πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως περὶ παραπομπῆς καὶ τοῦ κομιστοῦ τῶν λύτρων (!!) Π Μπαλάφα διότι δὲν διέπραξε δολοφονίαν κατ' ἐμοῦ μεταβαίνων [ὡς ἀπῄτει ἡ Πολιτεία (!)] εἰς τὸν Ἀστυνόμον καὶ λέγων εἰς αὐτὸν Κύριε Ἀστυνόμε ὁ Πατὴρ τοῦ αἰχμαλώτου μοὶ ἐνεπιστεύθη μετὰ δακρύων τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου του, μοῦ ἔδωσε τὰ λύτρα νὰ τὰ ὑπάγω εἰς τοὺς λῃστάς. Κάτασχε ταῦτα καὶ βάδισον πρὸς τοὺς λῃστὰς καὶ φόνευσε τὸν αἰχμάλωτον υἱόν!!....

Ἰδοὺ Κράτος τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ξεχαρβαλωσύνῃ του, ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ του, τοιαύτην φαυλότητα καὶ ἀπανθρωπίαν ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς πολίτας του!

Μεθ' ὑπολήψεως
Μ. Κανακᾶς
Δικηγόρος ἐν Ἀταλάντῃ

Περίληψις

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6998 ἔτους 1907 ἀποφάσεώς του, δεχθὲν τὴν ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1907 ἀναφορὰν τοῦ Ἰωάννου Δουργιάννη κατοίκου Πειραιῶς δι' ἧς ἠτήσατο οὗτος νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ἡ ἔγερσις τῆς ἀγωγῆς περὶ διαλύσεως τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του Βικτωρίας Ἰωάν. Δουργιάννη τὸ γένος Μακρῆ κατοίκου Πειραιῶς ὑφισταμένου γάμου των, διέταξε τὴν δημοσίευσιν καὶ τοιχοκόλλησιν τῆς αἰτήσεως κατὰ τ' ἄρθρα 677 καὶ 683 Πολ. Δικονομίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1908.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος τοῦ Ἰωάν. Δουργιάννη
Γ. Μαστρογιαννόπουλος.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α'.

Ἀριθ. 2808.

Τὸ Β' Εἰρηνοδικεῖον
Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Συγκείμενον ἀπὸ τὸν εἰρηνοδικοῦντα Α' Πάρεδρον Ἠλίαν Χαριτᾶτον (κωλυομένου τοῦ Εἰρηνοδίκου).

Συνεδριάσαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τῇ 17 Δεκεμβρίου 1907, παρουσίᾳ καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Ἀλ. Παλαιοπούλου ἵνα δικάσῃ μεταξύ.

Τῆς ἐναγούσης Ἑλένης χήρας Σπυρ. Μόστρα, κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της δικηγόρου Ἀριστ. Μπαλάνου, καὶ

Τοῦ ἐναγομένου Νικολ. Κοσκινίδου, κατοίκου ὡσαύτως Ἀθηνῶν, ἀπόντος.

Ἡ ἐνάγουσα διὰ τῆς ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1907 ἀγωγῆς της ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ τῇ πληρώσῃ δρ. 1080 ἐντόκως πρὸς 8 ο]ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως καθὸ ἔμπορος προερχομένας ἐκ καθυστερήσεως μισθωμάτων τῆς ἐνταῦθα οἰκίας της τῶν μηνῶν Ἰουλίου, Αὐγούστου, 7βρίου, 8βρίου, 9βρίου καὶ Δεκεμβρίου 1607, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις εἰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου της, νὰ κηρυχθῇ ἡ ἀπόφασις προσωρινῶς ἐκτελεστὴ καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη. Προκειμένης συζητήσεως ὁ τοῦ ἐνάγοντος πληρεξούσιος ἐγγράφοις αὐτοῦ προτάσεσι ἠτήσατο τὰ ἐν αὐταῖς.

Ἰδὸν τὴν δικογραφίαν
Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδή, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1907 ἐπιδοτηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Βασ. Πελοπίδα, ὁ ἐναγόμενος ἐκλητεύθη τακτικῶς καὶ προσηκόντως, μὴ ἐμφανισθεὶς δὲ δικάζεται ἐρήμην δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὡς νομίμου ἐλλείψει ἐνστάσεώς τινος ἢ ἀντιρρήσεως ἐξ ἐπαγγέλματος προβαλλομένης, πλὴν τῆς περὶ προσωπικῆς κρατήσεως αἰτήσεως, ὡς μὴ νομίμου.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου.

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν ὡς νόμιμον.

Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον ἵνα διὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἀναφερομένην αἰτίαν πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δρ. χιλίας ὀγδοήκοντα (1080) ἐντόκως πρὸς 8 ο]ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἄχρις ἐξοφλήσεως. Ἐπικυροῖ τὴν εἰς χεῖρας τοῦ ἐναγομένου ἐνεργηθεῖσαν συντηρητικὴν κατάσχεσιν γενομένην διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1907 ἐκθέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ἠλ. Κουτροπούλου.

Διατάσσει τὴν διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ ἐκποίησιν τῶν κατασχεθέντων ἵνα ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος αὐτῶν πληρωθῇ ἡ ἐνάγουσα τὰ διὰ τῆς παρούσης ἐπιδικαζόμενα κεφάλαιον, τόκους καὶ ἔξοδα.

Διορίζει ὑπάλληλον ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τὸν συμβολαιογράφον Ἀθηνῶν Δ. Ἀντωνόπουλον ἢ τούτου κωλυομένου τὸν νόμιμον αὐτοῦ ἀναπληρωτήν.

Κηρύσσει τὴν παροῦσαν προσωρινῶς ἐκτελεστήν, καὶ

Καταδικάζει τὸν ἴδιον ἐναγόμενον εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη ἐκ δραχ. εἴκοσι πέντε (25).

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Δβρίου 1907 ἐκτάκτως.

Ὁ Α' εἰρηνοδικ. Πάρεδρος
Ἠλ. Χαριτᾶτος
Ὁ ὑπογραμματεὺς
Ἀλ. Παλαιόπουλος

Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ ζητηθεὶς τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν πρὸς πάντας δὲ τοὺς εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικοὺς τῆς δημοσίου δυνάμεως νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας ὅταν νομίμως ζητηθῶσι

Πρὸς βεβαίωσιν τούτου ἡ παροῦσα ἐντολὴ ὑπογράφεται νομίμως.

Ἀθήνησι τῇ 28 Δεκεμβρίου 1907.

Ὁ Α' Εἰρηνοδικ. Πάρεδρος
Ἠλ. Χαριτᾶτος
Ὁ Γραμματεὺς
Ε. Παππαγεωργιάδης

Ὅτι α' ἀπόγραφον ἐκτελεστὸν
Ἀθήνησι αὐθημερὸν
Ὁ Γραμματεὺς
(Τ. Σ.) **Ε. Παππαγεωργιάδης**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τοῦ εἰς χεῖράς μου ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ ὅπερ παραγγέλλεται πᾶς ἁρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ νὰ ἐπιδώσῃ νομίμως πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀντίδικόν μου Νικόλαον Κοσκινίδην, κάτοικον Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, πρὸς γνῶσίν του καὶ διὰ τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα καὶ ἐπιτασσόμενον ὅπως ἐμπροθέσμως μοὶ καταβάλῃ 1) δι' ἐπιδικασθὲν κεφάλαιον διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης δρ. 1080 ἐντόκως πρὸς 8 ο]ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς (14 Δεκεμβρίου 1907) ἕως ἐξοφλήσεως. 2) δι' ἐπιδικασθέντα ἔξοδα καὶ τέλη διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης δρ. 25. 3) δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, ἐπιταγὴν καὶ ἐπίδοσιν δρ. 8, ἤτοι δρ. χιλίας ἑκατὸν δέκα τρεῖς (ἀρ. 1113) καὶ ταύτας ἐντόκως ἄχρις ἐξοφλήσεως, ἄλλως ἐκτελεσθήσεται ἡ παροῦσα ἀπόφασις ἀναγκαστικῶς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 30 Δεκεμβρίου 1907

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος τῆς ἐπιτασσούσης
Ἀρ. Σ. Μπαλᾶνος

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΝ

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δευτέραν (2) Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους 1908 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 5 μ. μ., ὁ ὑποφαινόμενος Χρῆστος Λεονάρδος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Ἀριστ. Μπαλάνου πληρεξουσίου τῆς Ἑλένης χήρας Σ. Μόστρα, κατοίκου Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν Κον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου ἤδη διαμονῆς Νικόλαον Κοσκινίδην ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀρ. 2808 (1907) ἀποφάσεως τοῦ Βορείου εἰρηνοδικείου Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν πρὸς γνῶσιν του καὶ ἐπιτασσόμενον ὅπως ἐμπροθέσμως τῇ καταβάλλῃ 1) δι' ἐπιδικασθὲν κεφάλαιον δρ. 1080 ἐντόκως πρὸς 8 ο]ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς (14 Δεκεμβρίου 1907), 2) δι' ἐπιδικασθέντα ἔξοδα καὶ τέλη δρ. 25, 3) δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, ἐπιταγήν, παραγγελίαν καὶ ἐπίδοσιν δρ. 8, ἤτοι ἐν ὅλῳ δρ. χιλίας ἑκατὸν δέκα τρεῖς ἐντόκως καὶ ταύτας ἄχρις ἐξοφλήσεως. Καὶ εἰς ἔνδειξιν

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς — Ὁ δικ. κλητὴρ
Κ. Δ. Ροϊλὸς — **Χ. Λεονάρδος**

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ
Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

ΠΕΡΙ ΤΗΣ CONDICTIO INCERTI

Τόμοι ἐκ σελ. 168 Δρ. 3

ΠΕΤΡΟΥ Μ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ
Εἰρηνοδίκου ἐν Πάτραις

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

Κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον καὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμογήν του.

Τόμοι ἐκ Σελ. 128 Δραχ. 3

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΥΠΟ
ΣΠΥΡ. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ

Ἐξεθδόη τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ δευτέρου τόμου.

Β. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ἔκδοσις ἕκτη ὑπὸ **Μιχ. Γ. Λιβαδᾶ.**

Συνεπληρώθη τὸ ὅλον ἔργον ἐκ τριῶν τόμων.

Τιμᾶται δραχμῶν 45

ΑΝΤ. ΓΡ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ
Δ. Ν. ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ

Πλήρης μελέτη περὶ συμβολαιογραφίας

Τιμᾶται Δραχ. 5

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΔΕΛΟΥΚΑ
Ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου
ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

ἰδίᾳ τῶν ἀνωνύμων ἐν Ἑλλάδι

Τόμος ἐκ σελ. 235—***Τιμᾶται δρ. 5***

Πωλοῦνται ἐν συνόλῳ ἢ χωριστὰ τὰ τὰ ἑξῆς νομικὰ βιβλία καὶ ἀντὶ τῶν σημειουμένων τιμῶν, αἵτινες ἄλλαι μὲν εἰσὶν ἠλαττωμέναι κατὰ τὸ 1)2 ἀπὸ τῆς πραγματικῆς, ἄλλαι δὲ κατὰ 30 0]0 ἔλαττον τῶν ἐν τοῖς καταλόγοις σημειουμένων. Ἅπαντα τὰ βιβλία εἰσὶν καλῶς διατετηρημένα καὶ ἠγγυημένης (ὑπὸ ἔποψιν ὑγιεινὴν) προελεύσεως.

Σ. Μπαλάνου Ἐφημερὶς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς Νομολογίας, τόμ. 13, δεδεμ. δραχ. 90.—

Ἰωαννίδου, Πεῖρα, ὁλόκληρος μετὰ τῶν παραρτημάτων, δεδεμ. δραχ. 40.—

Κ. Πολυγένους, (καθηγ. Πανεπιστ.) Μονογραφία περὶ προικός, 2 τόμ. ἐντελῶς ἀμεταχείριστοι δραχ. 10.—

Κ. Δεμερτζῆ, (ὑφηγ. Πανεπιστημ.) Περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς διαδοχῆς παρὰ Ρωμαίοις. 2 τόμ. ἐντελῶς ἀμεταχ. δραχ. 6.—

Corpus juris civilis, ἡ κλασικὴ ἔκδοσις Kriegel, 3 τόμοι δεδεμένοι, αἱ Νεαραὶ εἰσὶν μεταφρασμέναι ἀπέναντι καὶ λατινιστί.

Πανδέκται, τοῦ Ἰουστιανοῦ, μετὰ τῆς μεταφράσεως en régard γαλλιστὶ ὑπὸ Hulot, 7 τόμ. δεδεμένοι. δραχ. 40.—

Ἐπίσης πωλοῦνται καὶ διάφορα ἄλλα Γερμανικὰ καὶ Γαλλικὰ νομικὰ συγγράμματα τῶν ὁποίων τὸν κατάλογον δημοσιεύομεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ.κ. ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Ἡ «Δικαιοσύνη» ἥτις ὡς κύκλον ἀναγνωστῶν ἔχει πάντας τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς μετὰ τῶν δικαστηρίων ἐπαγγελματικῶς ἢ ἄλλως συνδεομένους, εἶνε προφανῶς τὸ μοναδικὸν ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου, συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, ἐπιβάλλεται νὰ γίνωνται αἱ ἐπὶ διαζυγίων, αἰτήσεων περὶ χωρισμοῦ κτημάτων κλπ. ὁριζόμεναι ὑπὸ τοῦ νόμου δημοσιεύσεις. Περιττὸν ἐπίσης νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι τὸ ὄργανον τοῦτο τῶν δικηγόρων κυρίως, πᾶν ἄλλο ἢ κερδοσκοπικὸν σκοπὸν ἐπιδιώκει, τούτου δ' ἕνεκα ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἐν γένει τοιαύτης φύσεως δημοσίευσιν εἰς τὸ ἥμισυ τῆς συνήθους τιμῆς.

Τύποις Π. Α. Πετράκου.